ÎN FAȚA ECHIPEI ELVEȚIENE

O VICTORIE MERITATĂ A FOTBALIȘTILOR NOȘTRI

Am fost mai buni în ansamblul celor 90 de minute ale partidei

Așadar, victorie în meciul de debut al echipei noastre naționale în campionatul european ! O victorie cu 4—2 împotriva Elveției, formație prezentă în turneul final al recentului campionat mondial și care ne aduce **primele două puncte în clasamentul grupei a VI-a a competiției europene,** grupă din care, alături de noi și de elvețieni, mai joacă Italia și Cipru.

Ne bucură startul bun pe care l-au luat fotbaliștii noștri pe stadionul Republicii, stadion care — după o pauză de peste zece ani — a găzduit ieri, din nou, un meci interțări, între echipe reprezentative A.

Meciul cu Elveția nu se anunța de loc ușor. **Adversarul ne era — relativ — necunoscut** (echipele elvețiene ne vizitează foarte rar ; ultimul joc cu naționala țării cantoanelor avusese loc cu... 33 de ani în urmă ; „unsprezecele" lui Foni venea cu cartea de vizită a prezenței la Londra), **selecționerii noștri se aflau în fața unor probleme dificile, ridicate de indisponibilitatea unor jucători ca Nunweiller III, Ghergheli, Radu Nunweiller, Iancu, Sorin Avram, în formație debutau nu mai puțin de 3 jucători care îmbrăcau pentru prima oară tricoul echipei A.** Toate acestea făceau ca meciul să ridice destule semne de întrebare, chiar dacă — în ansamblu și cu o bază reală destul de sănătoasă — nota predominantă, în optica asupra partidei, era aceea de optimism.

Și echipa noastră a învins. Ea și-a depășit — net și din toate punctele de vedere — adversarul în prima repriză, cînd a condus cu 4—0, un avans atît de categoric încît „căderea" de după pauză, ca și revirimentul elvețienilor, n-au fost de natură a schimba „soarta" meciului. Este adevărat, „încălziți" de jocul „tricolorilor" în primele 45 de minute, de cele 4 goluri, unul mai frumos decît altul, care au căzut în plasa lui Prosperi, am fi dorit poate un scor și mai categoric. Dar, echipa noastră nu numai că n-a mai strălucit în continuare, **dar ne-a și dat destule motive de nemulțumire.** Jocul său a coborît, după pauză, sub nivelul posibilităților etalate în prima parte și chiar sub acela al comportării medii, în campionat, a unora din componenții săi.

Finalul meciului a făcut astfel ca entuziasmul publicului să scadă, dar **un meci trebuie privit în ansamblul său, în toate componentele sale. Și efectul acestor componente, în meciul de ieri, este victoria noastră cu 4—2, o victorie meritată, după 90 de minute care — în ansamblul lor — ne-au arătat mai buni decît adversarul întîlnit.**

Jocul echipei noastre a purtat, la început, o pronunțată tentă ofensivă. **S-a jucat în viteză, mingile au fost dirijate pe direcția porții, s-a pasat la mijlocul terenului, acțiunile au fost bine pregătite, înaintașii s-au demarcat, au șutat mult la poartă.** Elvețienii au fost atît de net depășiți, încît am avut impresia că ne aflăm în fața unei formații modeste. Eroare însă ; eroare de care aveam să ne dăm seama în repriza secundă, cînd oaspeții noștri au arătat un fotbal bun, curat, modern, cu deschideri lungi, iar unii dintre ei (Bäni, Bernasconi, Dürr, Odermatt, Künzli) au etalat calități tehnice de nebănuit după primele 45 de minute.

În această primă parte, cei 3 debutanți ai noștri au dat satisfacție. Mai ales **Lucescu** și **Frățilă.** Primul a făcut curse debordante, a centrat precis, a arătat calități de dribler, cel de-al doilea și-a dovedit din nou „simțul porții" și al combinațiilor înscriind 3 goluri și realizînd un „hat-trick" (3 goluri consecutive într-un meci). Mai puțin în largul său ni s-a părut Surdan, dar n-a făcut notă discordantă în ansamblul echipei. Am făcut această referire la debutanți pentru a ne arăta aderiunea la acțiunea întreprinsă de antrenori, aceea de a încerca elemente noi în echipa A. Că unii corespund de la început, că mai trebuie avută răbdare cu alții, că ceilalți nu confirmă așteptările, acesta e un alt aspect. Oricum însă, asemenea intenții trebuie apreciate și sprijinite. În fond, nimeni nu vrea altceva decît să avem o echipă cît mai bună...

Ce s-a întîmplat însă, după pauză ? Un prim element de care trebuie să ținem seama este că Surdan și D. Popescu n-au mai făcut față ritmului. Slăbită în acest compartiment, echipa noastră s-a frînt. A fost o cădere, am zice, de „constituție" a acelui lot omogen care trebuie să fie o echipă de fotbal ; o cădere care — după o expresie mult uzitată, dar aplicabilă ieri — „a rupt echipa în două". Nesusținuți îndeajuns, atacanții au jucat și ei acum mai slab, părăsindu-i și resursele fizice. Au pasat între ei nesigur, au făcut risipă de efort... în vînt. Presiunea mai accentuată a elvețienilor a scos, apoi, în evidență și slăbiciuni în apărare, mai ales pe centru, pe unde am primit cele două goluri, de la atacanți lăsați complet nemarcați. Am asistat la o scădere a randamentului echipei nu numai fizic ci și moral, cei 11 jucători n-au mai reușit „să se reculeagă", să-și învingă emotivitatea de care — de fapt — fuseseră cuprinși în mod nejustificat ; pentru că — în definitiv — aveau un avantaj de 4 goluri. Și — orice s-ar spune, oricît de în negru am fi dispuși să vedem lucrurile — 4 goluri sînt totuși 4 goluri !

De ce, atunci, această depresiune, băieți ?

★

Problema echipei naționale, permanent în atenția și în preocupările revistei noastre, n-o vom socoti nici pe departe epuizată în acest scurt comentariu. Vom mai reveni asupra ei, chiar în numerele viitoare, în perspectiva meciului de la 26 noiembrie, cu Italia. Un lucru însă ni se pare clar, după meciul de ieri : **echipa noastră, deși victorioasă, mai are multă nevoie de șlefuire, lotul trebuie revizuit, completat.** În fond, munca cu echipa națională e o muncă neîntreruptă de cercetare, de încercări, de acumulări, de continue adaptări la condițiile concrete de joc, de adversar. Să nu ne fie teamă de nou, de promovări. Meciul cu Elveția ne-a fost de folos : Lucescu și Frățilă sînt, de-acum, două puncte bune, două elemente cîștigate, poate pentru echipă, poate numai pentru lot, dar oricum sînt două nume noi intrate în circuitul echipei naționale.

Urmează acum meciul cu Italia, în deplasare.

Să-l privim cu maximă seriozitate, cu un ochi treaz, critic, asupra comportării echipei în partida de ieri, cu modestie.

Dar și cu încredere și — mai ales — cu curaj.

Radu URZICEANU

LUCESCU

PRIMA REPRIZĂ SPECTACULOASĂ

Frățilă, „omul care aduce... goluri", a înscris din nou în poarta Elveției !

...A DOUA, INEXPLICABIL D

Comportarea jucătorilor

Fotbaliștii noștri au fost ca niște monede. In prima repriză ne-au arătat o fațetă pe alocuri sclipitoare, iar în a doua parte a jocului o alta... de plumb.

Diferența a fost atît de tranșantă, ea a cuprins pe toți cei 11 jucători și de aceea cu argumentele obișnuite (relaxare în urma scorului mare la pauză, sau lipsa de formă a unora dintre ei) nu se poate explica actul acesta de „cădere colectivă". Dispariția resurselor de ordin fizic s-a unit cu pierderea coordonării în execuțiile tehnice și cu o evidentă dezorientare de ordin tactic. Singurul lucru care i-a ajutat a fost VOINȚA, prin care au stors din ei ultimele picături de energie. Pentru o astfel de metamorfoză ne e greu să găsim o explicație plauzibilă, înafară nedumerirea tuturor celor aflați în tribune sau în fața micilor ecrane rămîne fără răspuns.

Mihai Ionescu, satisfăcător, dar fără siguranță, forța de explozie și promptitudinea proprii lui. A boxat greșit în faza din care a primit cel de-al doilea gol. A degajat de multe ori fără precizie.

Popa a neutralizat prin procedee acrobatice cîteva faze periculoase. A făcut față unui adversar cu indiscutabile calități. Ne-a plăcut să-l vedem aplaudînd reușitele din prima repriză ale debutanților Lucescu și Frățilă. A fost uneori nesigur, alunecînd și el pe „toboganul" din repriza secundă.

Hălmăgeanu a fost caracterizat progresiv prin nesiguranță tehnică și dezorientare tactică. In acest campionat a jucat numai 135 de minute. De aceea titularizarea lui acum în echipa națională ni se pare o măsură cel puțin hazardată, atît timp cît e lipsit de viteză, de siguranță în intervenții, de calmul pe care ți-l dă buna pregătire.

Dan Coe a fost cel mai autoritar apărător din această linie „frîntă". A coordonat, a deposedat în situații dificile, prins între Kunzli și Quentin, n-a evitat să răspundă, în orice situații cînd a fost necesar un sacrificiu. In final, începuseră să i se îndoaie și lui genunchii.

Mocanu a fost depășit în dribling de Gottardi sau de „un-doi"-urile acestuia cu Künzli. Cînd intercepta balonul se „dumirea" cam greu ce să facă cu el. Servici uneori fără adresă. Criză de formă stagnantă.

Surdan. Sîntem convinși că timișoreanul nu are calitățile cerute unui mijlocaș la rangul echipei naționale. Surdan rămîne un bun fundaș. Dizlocarea lui inedită s-a dovedit sterilă și n-ar mai trebui repetată atita timp cit echipa sa îl utilizează constant pe alt post.

Dumitru Popescu a fost o prezență sesizabilă doar în prima repriză cînd a „prelucrat" și distribuit baloane înaintașilor și mai ales lui Lucescu pe care a știut să-l valorifice în acest răstimp. In a doua repriză, cei doi mijlocași ca și toți ceilalți jucători de altfel, au devenit greu de identificat, de parcă pe timpul pauzei în loc să se odihnească, i-ar fi obligat cineva să alerge 10.000 de metri în ritmul lui Ron Clarke.

Pircălab. Și-a făcut parțial datoria și numai în prima repriză cînd a fost mai combativ, învăluind apărarea adversă, centrînd de multe ori acolo unde trebuia, dar repetînd un joc tipizat. După pauză s-a resemnat, n-a mai făcut nimic pentru evitarea marcajului advers.

Frățilă și-a onorat prezența cu arma lui „numărul unu", eficacitatea. Trei goluri, maniera în care a combinat, subtilitățile tehnice și dezinvoltura sa, înseamnă în totalitate un debut convingător pentru acest fotbalist care așteaptă de doi ani în anticamera echipei naționale. Cu toată transformarea din repriza secundă, despre Frățilă trebuie să reținem cele de mai sus, care ni se par că reprezintă esențialul.

Dridea a muncit, dar cu mai puține reușite decît în ultimele sale evoluții de la club.

Lucescu a făcut senzație în prima repriză cînd s-a comportat ca un „tînăr furios". Cea mai mare calitate a sa : lipsa de trac. Au urmat în ordine : un dribling scurt și sigur, forță și viteză de pătrundere, știința de a îmbina acțiunea individuală cu pasa, apariția promptă și în alte zone, acolo unde evoluția jocului o cere. Are calități și ambiție. De-acum înainte Pîrcălab și Sorin Avram nu vor mai avea motive să doarmă liniștiți.

★

Oaspeții au dovedit o tehnică onorabilă. De personalități duc lipsă și jocul lor poartă amprenta unor radicale restructurări tactice, la care se pare că aspiră fotbalul elvețian.

Portarul Prosperi a fost inegal. Plasament uneori greșit (la primul gol), reflexe excelente, boxează uneori fără siguranță. dar degajează numai cu mîna și de aceea foarte exact.

Matter a fost depășit în dribling. Nesiguranță în plasament.

Bäni și *Perroud*, doi fundași centrali tehnici cu un bun atac de deposedare și o remarcabilă detentă. Marcajul, uneori tardiv sau prea lejer și unele nesincronizări între ei i-au făcut să greșească de multe ori, în prima repriză.

Führer. A păcătuit retrăgîndu-se din fața adversarului și lăsîndu-l mai mereu să preia balonul.

Odermatt și *Dürr* au format o linie mediană suplă și utilă. Și-au asumat alternativ rolul de organizator, au greșit frecvent direcția pasei decisive. Primul s-a dovedit deseori un bun șuter.

Dintre înaintași, doar *Quentin* (remarcat și în Anglia) și *Bernasconi* s-au dovedit jucători cu calități multiple, *Künzli* s-a remarcat prin tenacitate iar *Gottardi* printr-un dribling iscusit.

Romulus BALABAN